

i Øjeblikket, men ogsaa med, hvad den vil indbringe i de 10—20 næste Aar — paa den Maade, at man væsentlig letter Hartkornsskatterne, risikerer man let at komme til at skyde en hvid Pind efter Toldreformen. Læg Mærke til, hvad der er sket i vore Nabolande, Sverige, Norge og Tyskland! Læg Mærke til, at overalt, hvor man er begyndt med at reformere de direkte Skatter, altsaa begyndt med en Skattereform for de besiddende, have de besiddelsesløse ingen Skattereformer faaet, men tværtimod ny Paalæg. Thi naar man først havde brugt Formue- og Indkomstskatterne paa denne Maade til Skatteomlægning, saa krympede man sig senere, naar man af en eller anden Grund skulde have ny Statsindtægter, ved at bruge denne Formueskat dertil, og saa lagde man Skatten over paa dem, der daarligst kunde bære den, nemlig Arbejderstanden paa Landet. I Norge begyndte man med at reformere de direkte Skatter; saa kom Unionsbevægelsen, saa kom Agrarbevægelsen, og saa gik man over til Protektionismen og lagde derved ny Skatter paa de daarligst stillede. I Sverige er man i Færd med at skrive Grundskatterne af; man skriver dem af i 3 Rater, og om eet eller et Par Aar er man færdig dermed, saa ere alle Grundskatter i Sverige afskrevne. Saaledes er man begyndt med den store moderne Skattereform i Sverige, men samtidig har man paalagt Toldskat og det Toldskat paa den arbejdende Befolkning, fordyret alle de nødvendige Levnedsmidler, men en Toldreform, en Reform af de indirekte Skatter have Arbejderne maattet vente paa.

Det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) sagde: Hvor kunne Socialdemokraterne være mod en Indkomst- og Formueskat, hvor kunne de stemme imod disse Love. Dertil skal jeg bemærke, at Sagen er den, at vi bryde os ikke om Skatter i og for sig. Ny Skatter ere ikke vort Formaal, ny Skatter, retfærdige Skatter ere kun et Middel til at fremme vore Formaal: en Skattelettelse for den store Arbejderbefolkning og sociale Reforme. Vi bryde os i og for sig ikke om Formue- og Indkomstskatten, men kun, hvis den bliver anvendt efter vort Ønske til Fordel for den store Befolkning. Hvorfor skulde vi ellers bryde os om at faa 6—10 Millioner ind i Statskassen? Jeg frygter for, at man her anvender Formue- og Indkomstskatten saaledes, at man risikerer ikke at faa en Reform af de indirekte Skatter, en retfærdig og demokratisk Toldreform. Det forekommer mig, at man her kaster Formue- og

Indkomstskatten bort i Strid med Venstres gamle Standpunkt, paa en Maade, som det ikke er forsvarligt og demokratisk. Formue- og Indkomstskatten er en Perle; jeg vil nu ikke sige, at man her kaster Perler for Svin, men man kaster dem for Agrarer, Proprietærer og Godsejere. Det var ikke Meningen, at Formue- og Indkomstskatten skulde bruges til at lette disse for deres Byrder, men til at lette Byrderne for Arbejderne i By og paa Land.

Det ærede Medlem for Æbeltoft sagde: Hvorledes er det muligt at reformere Hartkornsskatterne uden at komme til at lette de store Hartkornbesiddere mere end de mindre? Jeg skulde dog ikke tro, at det var ganske umuligt, hvis man havde en ærlig Vilje dertil. For det første kan man gennemføre, hvad vi stadig have stillet Krav om, ved Siden af Kravene om lige Ret for Land og By: den stigende Skala. Derved faldt den kolossale Skattelettelse for Godsejerne bort. Naar disse i Stedet for at svare 1½ pCt. i Indkomstskat kom til at betale 4 pCt. og kom til at betale tilsvarende i Formueskat, saa faldt Skattelettelserne bort fra Godsejerne, saa kom de til at betale deres Part sammen med Kapitalisterne til Lettelse for det mindre Hartkorn. Man kan altsaa gaa den Vej og holde paa den stigende Skala, som vi stadig have holdt paa, og som jeg for mit Vedkommende maatte gøre som Betingelse for at gaa med til disse Skattelove. Man kunde ogsaa finde andre Veje. Jeg har vist, hvorledes der rundt omkring i Landet, i Amter og navnlig Sogne er en Tendens til stadig at nedsætte Hartkornsskatterne, denne vil efterhaanden fortsættes. Man kan da gennemføre den mellemkommunale Beskatning, i hvert Fald arbejde for den. Det har man gjort i 25 Aar, indvendes der. Ja, men der er saa mange Ting, man maa vedblive at arbejde paa, indtil man sejrer. Fordi man ikke straks naar Sejren for de retfærdige Krav, man kæmper for, derfor har man ikke Lov til at opgive Kampen og slaa ind paa andre Veje, som ikke føre til det retfærdige Maal, vi have stillet os. Faa vi mellemkommunal Beskatning, vil det være muligt i en meget væsentlig Grad at nedsætte Hartkornsskatterne for det mindre Landbrug, samtidig med at Godsejerne kom til at svare Skat dels gennem Hartkornet og dels gennem Formue og Lejlighed. Man kunde ogsaa tænke sig en anden Vej, nemlig den, at man inddelte Landbruget i det store og det lille Landbrug. En af Dagene skulle vi have et Lovforslag for, som det